

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

št. 40.

V četrtek 30. septembra 1852.

III. leto.

Murdoha kamen na Mulu. *)

(Poleg Šotske pravlice.)

„Halò! halò!“ razlega se krič čez Mul otòk;
„Trara!“ trobenta poje, kaj šuma pač je vzròk?
Kdo nek prederzno krati sladak seljanov mir?
Na lov Mulane kliče njih poglavar Mak Lir.

Na glas trobente lovci ležiše zapustè,
Še preden hribov verhi od sonca se zlatè;
Vsak je na nogah, kateri ravnati z lokam zna,
Na lov se za Mak Liram rad alj nerad podà.

Za trumo zala žena Mak Lira tud' sledi,
Tri leta staro dète v naročju nje leži.
Na nježnih licih bere se še mladosti cvèt,
Veselo jutro vabi tud' njo vun v božji svèt.

Med lovci imeniten je Murdoh velikán,
Vmetavin lokostreljic po vsim otoku znán;
Zadele njega pšice so marsiktero zver —
Ne najde lovec bolji se krog in krog nikjer.

Marsktera serna mora, od pšic zadeta, pást,
Že spolnjena je gròzna za lov Mak Lira strast,
Kar k zadnim psi jelena pred lovce perženò,
Za njim vsa truma dere — „halò, halò, halò!“

V težavah prot voltini zdaj jelen perbeži,
Pri kateri ravno Murdoh na straži še stoji,
Pred njega se postavši, zaprè begunu pot —
Prestrašen, vbogi jelen ne vé ne kam, ne kod.

Kaj mu je zdaj početi! smert vidi pred sabò!
Odzad ga desno, levo, psi, lovci gonijo;
Na Murdoha se verže, podere ga z rogmi,
Čez njega naglo skoči in v bližnji log zbeži.

To viditi, kar zdere Mak Lir z mečnice meč,
In Murdohu se bliža, od jeze ves gorè.
„Prekleti bodi“ pravi „ne vreden de živiš,
„Alj vreden, de plačilo zasluženò dobiš.“

*) Mul, eden od tri sto hebridskih otokov.

In že namahne z mečam — vse groza spreleti,
Proč žena ga od djanja prenaliga derži:
»Pravičen bodi njemu, k' mu lovec ni enak,
»Tu Murdoh je nedolžen — spoznati mora vsak.«

Mak Lir »prav imaš« reče »pač bilo bi gerdò,
»Če b' se moj meč z njegovo omadežval krivjò;
»Za take rase šiba — zberite se možje,
»In glejte, kak' kaznuje boječi lovec se.«

»Izslécite berš njega, zvežite ga terdò,
»Potem vzemite šibe, tepite ga ojstrò.«
Pokoršno slepo tirja Mak Lir, od jezè vnèt,
Nemili poglavarja ukaz bo sužnim svèt.

Prestrašen, vbogi Murdoh zažene mili jók:
»Sim mož, Mak Lir, ah! dvojih sim oče jaz otrók;
»Pri ti, k' te je rodila, Mak Lir, te zarolim:
»Naj ženi mož, otrokam naj oče še živim.«

Zdaj pred Mak Lira vergla je žena se na tla,
S povzdignjenim' rokami meči nevsmiljen' ga;
Alj trinog proč oberne od nje serdit obraz,
In, gluh za prošnje, reče spolniti svoj ukáz.

Tekó kervave srage čez herbet mu nazdol,
Mak Lir nemili vpije: »Možje, udrite bolj!«
In gorji šiba žvižga, udriha gorji vsak,
De stepen, ranjen Murdoh človeku ni enak.

Mak Lira žena joka — topi se ji sercé,
Poklekne in objame nemiliga nogé:
»Zadosti je mučenja, ne bodi več serdit«
Končati kazen reče, krivi je tiger sit.

Zdaj Murdoh, grozno ranjen, na truplu oslabèn,
Po vsim otoku Murdoh na vek osramotèn,
Podpiran komaj vzdigne se od kervavih tal,
De bi po šegi Škotov za kazen hvalo dal.

Alj kdo manj, kakor Murdoh, na hvalo misli zdaj!
Nad njim se maševali — ta misel mu je raj;
Z rok sterga ženi déte, ko trenil bi z očmi,
In z njim ko serna naglo na skalovje beži.

In višji zmirej višji si upa lovec serdit,
Čez strašni brezin skoči na druge skale zid;
In višji zmirej višji gre v hrib prederzna pot,
Dokler na strašnim griču stoji razkačen Škot.

In tam, kjer v morje skala moli, zažene smèh:
»Tu sim! za mano, imate v plezanju ko jas speh,
»Čast si! Mak Lir nemili! na veke meni vkral,
»Glej, kak' nad tabo Murdoh se bo zdaj maševal.«

Zdaj vzdigne strašni déte — vse groza spreleti —
Se bliža kraju skale, svoj dar u zrak derži,
In — — tu zavpije oče: »O Murdoh, Murdoh, stoj!
»Naj ti otrok se smili, edin otrok je moj!«

»Saj hočem poravnati, kar sim zakrivil se,
»Bog ve, de stritve moje prav z srcá žal mi je,
»Če mene se ne vsmiliš, otroka vsmil' se sáj,
»O daj preljub'ga sinka, o daj mi ga nazáj!«

»S pogojam« pravi Murdoh« ga s tim nazaj dobiš,
»Če, kar od tebe tirjam, na tanko tuđ storiš;
»Drugač zletelo déte v trenutju v morje bô —
»In zdaj mi brez zamude odgovor daj na to.«

Mak Lir na to zavpije: »Kar zapoveš, storim,
»De le preljubo déte od te nazaj dobim.«
Glas strašni maševavca razlega se pod hrib:
»Izsfeci se, moj trinog! in terpi muko šib.«

Mak Lir v naročju žene obupane medli,
Z ljubezni do otroka — se šibati pusti.
V mašvanja žejnim srcu občuti Murdoh hlad;
Nad povračilam brusí se maševanja jad.

Teko kervave srage čez herbel mu nazdol,
Kriči z višine Murdoh: »Možje, udrite bolj!«
In gorji šiba žvižga, udriha gorji vsak;
Mak Lir, stepen in ranjen, človeku ni enak.

Po toljk' krivi preliti opade ga slabost;
Na skalo se opera — mučenja je zadost.
Ječi, de Bog se vsmili: »Nazaj mi déte zroč',
»Potim, k pogoj sim spolnil, vtolažen pojdi proč.«

»Obdva osramotena, Mak Lir, sva ti in jas,
»Kdo bolj, Mak Lir? alj Murdoh? — to naj presodi čas;
»Vtopit' otroka, sebe — je namreč moj namen,
»Osramoten umerjem, ti živi osramoten.«

In s tim'besedam' Murdoh na skale kraj hiti,
S povzdignujenim rokami fantička v zrak derži,
In — — o gorje ti, Murdoh! — Bog te obvar', otrók!
Val strašni v morja brezina pokoplje nju globók.

Presune vbogo mater obupa ojster meč,
Oterpjena v tla gleda, se zgrudi — ni je več!
V Mak Lira tarnovanja valov se meša šum,
Zasramba, smert otroka pripravi ga ob um.

V kraj te prestrašne skale na lov gre lovc nerad,
Colnar se je ogiba, teško je tu veslat;
Od Škotov pa ta kamen bo še današnji dan
Po strašni zgodbi kamen Murdoha imenovan.

Emanuel Tomšič.

Razdelitva dedšine.

(Iztočna povest.)

Stari pošteni Ibrahim iz Smirne čutivši, da mu dni njegovega življenja h koncu tekó, pokliče svoje štiri sinove ter jim jame takole govoriti: V kratkem mi je taj lépi svét zapustiti. Brez vsacega strahú gledam konec svojega življenja; zaupanje in milost Vsegamogočnega me tolaži in s mirom navdaja. V svojem življenju nisem hoté kaj hudega storil. Nikomur nisem krivice délal, nikomur nisem na njegovej česti in premoženju najmanje škode prizadjal. Predpise vere svojih sprednikov sim zvésto in natanjčno spolnoval. Vselej sim si po mogočosti prizadeval, révšino in nevoljo mojega bližnjega polajšati. Ako sim pa po človeškej slabosti v čem kaj zakrivil, ako sim nehoté koga razžalil — oj, dragi moji sinovi! popravite moje pogrěške, kadar me več ne bode in spoštujte moj spomin s krepostnim življenjem. Od vsega mojega pozemeljskega blagá, kar ga posedujem, zapustim vam štiri dèle; prvi je pravda, ktera mi imá tri milijone piastrov od ednega zvitega Franka ¹⁾, druga mojega ranjcega brata, donesti. K temu dèlu se še pridoda deset tisuč piastrov za neobhodne potroške. Drugi dèl je ladja z žitom in tergovska računarница v Rozeti. Tretji dèl je tile perstan. Pred trideset létami sim réšil v bitvi našemu sultanu življenje, kteri je bil še tedaj drugi sin ²⁾ vladajočega sultana. S solznimi očmi me je prosil, da tirjam kako darilo; vendar jaz mu prošnjo odbijem, ker sim vsega zadosti inel. Na to sname z roke svoj perstan in zapriseže pri proroku, da hoče tistega, ki mu taj perstan v mojem imenu pokaže, kakor lastnega brata sprejeti in mu pravico do vsih milosti podeliti. Stopivši na prestol, me je mnogokrat k sebi na dvor povabil, vendar jaz sim se povabilu vselej odtegnil. Zakaj jaz sim zmiraj véčo ceno v mir in svobodo stávil, kakor u nevarnosti serajta. Četvrti dèl je moj grad ali dvor v Buhar-Baši ³⁾ s poljem, vertovi in celim pohištvom. Dohodki scer niso veliki, vendar more varčna družina iz njega pošteno živeti. Izberite si taj, dragi moji sinovi! Ako se ne morete v izboru pogoditi, pa srečkajte!

Najstarejši sin, Mustafa, izbere si perstan; drugi, Alia, ladjo; tretji, Husein, oglasi se, da hoče pravdo dognati in najmlajšemu ostane dvor v Buhar-Baši.

„Sedaj pa, dragi moji!“ reče stari Ibrahim, „prisezite, da ste s to razdelitvijo zadovoljni in da očé vsaki zmed vas v nesreči eden drugemu vzajemno na pomoč priteči.“

Sinovi prisežejo. Stari Ibrahim dokončá molitev in blagoslovi svoje sinove. Tiho spanje mu zatisne oči. Njegovo življenje vgasne brez vsake bolečine in tuge, kakor vgasajo na zapadu poslednji žarki blagotvornega dnevnega svétla.

Bratje sahanijo preménljive ostanke krepostnega svojega očeta, se na novo objamejo in ponovijo prisego, da ée eden drugemu v ne-

¹⁾ Tako imenujejo Turci vsakega kristjana. ²⁾ Svoje dni turski sultani niso svoje rodovine zapirali; temué so jim imenitne časti u vojski ali vladarstvu poverovali. ³⁾ Buhar-Baša, eden predel v okolici mesta Smirne v Anatolii, kjer se véč dvorov bogatih Turkov najde.

sreči vselej radovoljno na pomoč priteči in vsaki nastopi svojo novo pot življenja.

Mustafa otide v Carigrad, da pokaže sultanu perstan. Komej se pokaže vladar na vratih saraja in hoče v mošejo oditi, se povzdigne Mustafa in zavpije iz vse moči¹⁾: »Vsemogočni padišah²⁾! Ibrahim ti je tvoj perstan poslal.« »Kdo si ti?« ga popraša sultan in postane ter prime za perstan. »Jas sim Mustafa, najstarejši sin Ibrahimov. Moj vmi-
rajoči oče mi je predal to dragoceno stvar in zavkazal, jo tebi, vladarju dveh svetov izročiti.«

»Tako je pošteni Ibrahim umrl?« pregovori sultan in si debelo solzo otare, »slava in čast Višnjemu, da morem vsaj njegovemu sinu ono službo poverniti, katero mi je njegov oče skazal! Pridi k meni po božjej službi; samo vkaži v mojem imenu, da te v saraj pusté.«

(Dalje sledi.)

Francišek Ladislav Čelakovsky.

(D a l j e.)

Tedajni višji glavar Česke zlahtni Chotek, ki je blagor svoje dežele na vsako vižo podpiral in pomnoževal, se je jel tudi na česko narodnost in slovstvo ozirati. Vidivši da Pražske novine zmiraj bolj pešajo in omagujejo, je izročil vredništvo Čelakovsky-mu, kterega ime je že daleč okrog slovelo. Hitro so se spremenile različnosti v posebno kratkočasno prilogo Česka Včela imenovano.

Čelakovsky je nastopil vredništvo l. 1834. Okoli njega se je zverstilo kolo českich pisateljev po največ njegovih osobnih prijateljev in mlajših čestiteljev, kateri so po njegovem navodu začeli razvijati svoje sile na novem odpertem polju. Tako je število naročnikov kmalo dosti naraslo in mu vredništvo precej dohodkov donašalo.

Ko se je tega leta že dosti zaoskerbljenega vidil, je vzel Čelakovsky za ženo devico krasnega tēla in še zlahtnejše duše. Serca obeh ste že davno bile svezane. Maria je postala njegova ljubezniva žena.

Vredovanje Pražskih novin vendar Čelakovsky-mu ni vse po volji izšlo. Zakaj že leto pred Včelo je začel izhajati list Jindy a Nyni, kateri se je l. 1834 v České Květy premēnil. Bil je te list srēdišče vsih mladih spisateljev, kateri so hotli v svojem prenapetem duhu vse uzde raztergati, vse staro podreti in čisto novo samostalno in izvorno pot hoditi. Ker se je pa v Květih samo na izvornost in novost gledalo, je imel Čelakovsky marsikaj popravljati in grajati.

Alj ne samo taj, temuč še mnogo družih literarnih bojev je moral Čelakovsky prestati, ktere je vselej s oestro satiro odbijal.

V tej dobi mu je predala vlada prestavljenje novo izdanega kazenskega zakona, kar mu je, da bi dēlo zraven družih svojih opravil v določenem času dokončal, mnogo truda prizadjalo. Čelakovsky je to svojo nalogo v polovici leta prav izverstno dovršil.

Leta 1835 je Nejedly, učitelj českega jezika na Pražskem vseučelišču vmerl, in mesto njegovo je bilo prazno. Zemeljska vlada je posta-

¹⁾ Padišah, veliki sultan. ²⁾ Pod imenom saraj se razumi celo sultanovo pohoštvo.

vila Čelakovsky-ga za začasnega učitelja. Ta dolgo zanemarana stolica je sedaj na enkrat dozdej neznano imenitnost dosegla. Ime Čelakovsky-ga je privabilo mnogo poslušavcov, ktere si je s jasnimi in zanimivimi prednašnji obdržati znal. Ni se moglo drugače misliti, kakor da če Čelakovsky-mu stolica ostati; zakaj že samo ime Čelakovsky-ga ni pripustilo, da bi se bli njegovi prijatelji in čestitelji za to mesto oglasili. Vender se je nekaj prigodilo, kar je nenadoma njegove naj lépše nade podkopalo.

V dobi polske vstaje l. 1830—1831 je bil Čelakovsky zmiram na strani Rusov, in je zategadel mnogo prepirov imel s svojimi mlajšini prijatelji, kteri so mislili, da bode s Polsko vseobčna politička svoboda padla. Akoravno polske vstaje nikoli ni odobril, je vender te nesrečni narod zmiraj omiloval. Mnoge naredbe posebno proti narodnim pravicam mu niso mogle dopasti. Ker je bil navajen, svojih misli ne zakrivati in pluje pregreške s oestro satiro grajati, je primeril v Pražskih novinah carovo ravnanje s Polaki ravnanju tatarskih hanov s podverženimi ruskimi knezi. Cenzura je to mesto pregledala, ne pa rusko poslanstvo v Beču. Pritožilo se je pri avstrijskeji vladi. Čelakovsky je bil pred sodnijo na zagovor poklican in odstavljen od vredništva in od profesure. To je bila globoka rana, ne samo za Čelakovsky-ga, kteri je bil spet brez vsih sredstev se pristojno preživiti, temoč tudi za narodno rěč, ktera je s tim veliko veliko škodo preterpela. Česka Včela je začela spet obnemagovati in tako tudi Pražske novine; ni dolgo terpelo, in Pražske novine so spet imele komaj 200 naročnikov, kakor pred letom 1834. Stolica českega jezika pa je životarila pod različnimi nasledniki Čelakovsky-ga, brez da bi se bil kdo posebno za njo maral in poganjal.

Ta nova nesreča, ktera se mu je pripetila, je tudi njegov duh močno pretresla. Čeravno mu je hitro na to vdova Kinsky-ga mesto knjižničarja predala, tako ga vendar to mesto vsih telesnih skerbi oprostiti ni moglo, in le malo časa mu je za spisovanje ostalo. To in nja globoko ranjeno čuvstvo je napolnilo s neko otožnostjo in nevoljo njegove misli. V tem času je spisal celo zbirko epigramov, v kterih je vse ujemu neprijateljske osebe napadal.

Do leta 1840 je Čelakovsky samo v različne časopise, kakor Musejnik, Dennice, Věvec itd. dopisoval. Po tem pa je zbiral gradivo k velikemu učenemu delu, to je k etimologičkemu slovarju, kterega sestaviti se je ravno v tej dobi namenil. To delo mu je vzelo skoro ves čas. Vender kadar se je njegov duh od tih težkih del vtruden odpočiti moral, je nova pėsniška dēla dogotavljal, ktera so leta 1840 na svitlo prišle, ter njegovemu imenu novo slavo pridobile.

Prišel je na svitlo Ohlas pisni českych in stolistā rŭže. Čim dalje je pėsniški duh Čelakovsky-ga drėmal, s tim večjē radostjo so se nja novi plodi sprejeli. Viditi je iz tih poezij, da si je Čelakovsky v tem času več globokosti v svojih mislih pridobil, kakor visokosti zgubil.

Tega leta je izdal Čelakovsky kratko Česko dobropisemnost in Kratko mluvnico německého jazyka, poslednje delo na višji ukaz k šolskeji porabi. Pėsnništvo in jezikoslovje! Kako različni predmeti v jedno sdruzeni! Čuditi se moramo, kako da je pri Čelakovsky-mu oboje vjedno cvetelo. V jezikoslovju mu je mnogo pomagala njegova živa domišlija in v pėsništvu mu je jezikoslovje pripomagalo k tistej izverstnej obliki v nja pėsniških delih, ktero je vse občudovalo.

(Konec sledi.)

Z m e s.

Slovstvene drobtince.

* Izverstni jugoslavenski list „Neven“ prinese v svojem najnovjšem listu „uvod“ dramatiziranega eposa pod naslovom: „Kraljević Marko“, ki ga je slavni ilirski pešnik P. Preradović sostavil. Verh tega donese radostno novico, da imá omenjeni spisatelj še drugo narodno žaligro v 4 delih pod naslovom „Vladimir i Kosara“ v rokopisu dogotovljeno. Predmet je vzet iz dalmatinsko-bulgarske dogodivščine in je g.g. bravcem Bćele že od lanskega leta znan. — Veliki pešniški duh g. Preradovića je čelemu slavianstvu iz njegovih Pervencev in novih pišem slavno znan; torej vsakdo vé, da imamo kaj izverstnega pričakovati.

* V tiskarnici dra L. Gaja se tiska v ilirskem jeziku: „naravosloyje“ (fizika) od Jos. Partaša. Celo delo bo zneslo kacih 20 tiskanih pol. Izdajalo se bo po svezkih — a 20 kr. sr.

* G. Jaromir Erben pripravlja za natis delo: „diplomatar“, ki bo mnogo imenitnih listin zapopadel. Dalej misli g. pisatelj tudi: „narodne običaje Čehov in ostalih Slovanov“ popisati.

Slavenske drobtince.

* V „slovenske novine“ piše neki česki popotnik iz Ljubljane med drugim tudi tolé: Pred vsim drugim sim se jel po Ljubljani bližej ogledovati. Poslopje deželnih stanov je zlo obširna stavba. V ednem delu se najde višji gimnazij in gimnazialna knjižnica, ktera je prav lepo vredjena; obseže 23000 različnih knjig in rokopisov. Med njimi se najde prav redkih in dragocenih narodopisnih, umetnijskih in naravopisnih del. Obrazi velikodušnih vtemeljiteljev se hranijo v pervej sobi. Knjižničarji so prav priljudni in učeni možje, in med njimi tudi g. Kosmač, slovenski domorodec in sodelavec pri „Novicah“, ki je z menoj po imenu v zlahti. Šel sim ž njim g. Dr. Bleiweissa, vrednika „Novic“ obiskat in odtod me je več ur po mestu vodil. Peljal me je tudi v kasino, kjer so skorej vse slovanske novine najti, ročna biblioteka in zbirka prirodninska, pa 3 sobe za podučevanje mladeži v risanju. Odtod sim se podal v Alojzjevišče, ki ga je sedajni knezoškof Alojz Wolf za izrejo 40 za duhovni stan namenjenih učencev osnoval.

Moje veselje doveršiti sim se podal k skušnji učencev iz šole za poljsko gospodarstvo, ki se je po posebnem prizadetju g. dra Bleiweissa, dra Strupi-ta in nekterih družih rodoljubov osnovala. Tu je viditi, kaj zamore prava ljubezen do naroda in terdna volja. Mladenči od 15 do 24 let so se izpraševali v gleštanju in ozdravljanju živine, iz rastlinstva, iz stavljenja gospodarskih pohištev itd. in so prav možko odgovarjali. Upotrebovale so se pri navku knjižice: „Nauk spoznanja in ozdravljanja vunajnih in notrajnih bolezin konj, govéd, ovác, koz itd.“, spisal Dr. Simon Strupi. Potem: „Nauk zdrava in bolna kopita podkovati in kopitne bolezni ozdravljati.“ Spisal Dr. Janez Bleiweiss. Tota knjižica je 1. una 4. del „Živinozdravstva.“ K tej šoli je tudi pridružena zdravilnica za bolno živino, kovačnica, gleštivnica izverstnih bikov in obširen vert s mnogo tisuc murbinimi in družimi zlahtnimi drevesci. —

Sploh se v Ljubljani narodnost veselo razvija, ne blastá se po theoriah, Bog vé kakih, in sega povsód do djanskega življenja. „Slovenske Gerlice“ je ravno izšel 4. svezek. — Na ulicah se sploh slovensko govori, pa vradništvo tudi nemško. Napisi se vsi najprej slovenski in potem nemški. Cerkvi je 32; v vsakej se pridiga v nedelah trikrat; samo v dveh cerkvih se pridiga enkrat tudi nemško. Taj slovanski rod imá lepo prihodnost, če mu ravno njegovi in naši neprijatelji mnogo zaprek stavljaó. S Bogom!

* Kakor je znano, je ranjci g. Čelakovsky več imenitnih rokopisov zapustil, ktere hočejo njegovi prijatelji poredoma izdati. Najpoprej se bo izdala njegova „primerjajoča slovnica slovanskih jezikov.“ Slavni g. Safařik jo bo še pregledal in popolnoma doversil.

* „Serbske beogradske novine“ pišejo, da bo na tamošnjem liceu g. prof. A. Vukomanovič z začetkom novega šolskega léta zgodovino serbskega naroda in serbskega slovstva v zvezi s kratko povestnico narodov in slovstva ostalih Slovanov predavati začel.

* V letašnjem zimskem tečaju bodo v Praze v českem jeziku prednášali: na bogoslovskem učilišču prof. Dr. Fabian: pastirsko bogoslovje; na pravniškem doc. dr. Frič: o pristojuosti sodnej in sodnijskem redu; doc. dr. Grünwald: državljanski zakonik; prof. Jonak: pervine narodnega gospodarstva; na medicinskem prof. dr. Purkyně: človekoslovje; doc. dr. Spot: životospravo; na modroslovnem prof. Tomek: zgodovino avstrianskega cesarstva in razkladanje Kosmove kronike; prof. dr. Vocel: česke starozitnosti, zgodovino izobraženosti kerščanskih narodov; prof. dr. Koubek: zgodovino novejšega českega slovstva in poljski jezik; doc. Hanka pa slovnico in slovstvo staroslovanskega jezika.

* Na Silezkem se bo zemaljski zakonik mené spet tudi v českem jeziku izdajati jel.

* Prokopovo česko igrališno društvo je na Dunaju v igrališču „an der Wien“ sledeče igre predstavljalo: „Paličova dcera“ „Deborá,“ „Bratr Honák“, „Bankrotář a kramařka“ (dvakrat), „Sladkova dcera“ in v polštñnem igrališču v Fünfhausenskem: „Slepega mladenca“ od Tyla.

Društvo sv. Mohora. V nedelo 26. septembra je bilo sledeče obravnavano:

1. Je bilo oznanjeno, da se je doslej 520 družtvenikov oglasilo.
2. Je bilo sklenjeno, da se ima cena „Blagomira,“ ker je ta knjiga posebno za šolska darila namenjena, od 30 kr. na 20 kr. sr. znižati in tako po bukvarnicah prodajati.
3. Da se imá neko darilo za najboljšo prostonarodno „zgodovino slovenskega naroda“ razpisati.

Naznanje. Društvo sv. Mohora je, kakor smo že oznanili, svoje knjige za g.g. družtvenike že dotičnim odborom poslalo. Torej naj se oglasé tisti, ki v Lavantinskej škofii na Stajerskem prebivajo, v Celju, iz Gradške škofie v Mariboru itd. Samo čast. bogoslovcem Lavantinskej škofie smo perve dve knjigi v Št. Andraž poslali; tretjo pa dobijo v Celju.